

Stam at modtage en saakaldet Almisse af Staten. Jeg tror imidlertid, at det er gaaet op for Arbejderne, at de hovedsagelig have bidraget til at faae de Midler i Statskassen, som for nærværende Dieblif ere i Statskassen. Det staar vist klart for Arbejderne, at den meget omtalte Krigsstat, som endnu eksisterer, hovedsagelig hviler paa deres Skuldre. Den har nu eksisteret i over 20 Aar og har snart indbraagt hened 100 Millioner Kroner. Havde den ikke eksisteret, vilde der næppe nu have været nogen Kapital i Statskassen. Det er ganske mærkværdigt, om det skulde genere Arbejderne, naar de først have faaet den Sjælf, at de selv hovedsagelig have tilveiebragt de Midler, og de i et givet ekstraordinært Tilfælde som nu under Arbejdsløsheden ere komne i Forleghed — det vilde være mærkværdigt, siger jeg, om Arbejderne da skulde genere sig for, eller ikke kunde være bekendt at modtage de Penges, som jo hovedsagelig ere deres egne. Men dette røber ogsaa en anden Forstaelse hos de Herrer Modstandere. De vide godt, at Arbejderne ikke betragte det som Almisse eller genere sig for at modtage det, men det, som de Herrer ere bange for, ere Konsekvenserne af denne Sag. De ere bange for, at naar de gaa ind paa en saadan Understøttelse, saa vilde de ogsaa komme til at gaa ind paa den senere. De tro ikke paa, at der eksisterer en ekstraordinær Arbejdsløshed, de tro meget mere, at denne Nød vil komme til Stede igjen hvert eneste Aar. Ganste sikkert have deres Partimedlemmer vel sagt, at den Nød, der for indværende Vinter er tilstede, hovedsagelig er tilveiebragt af Arbejdernes Ledere og Arbejderne selv. Det er heldigvis Professorer, Grever og Kommandører og disses Repræsentanter, der havde udtalt dette. Sa det ærede Medlem fra Frederiksberg (Dinesen) har vel ogsaa sagt det, men ellers er det Folk, som jeg tror, har mere Forstand paa Statsretslære og Lignende end paa Arbejdernes Stilling. Men hvorfor har Partiets nationaløkonomiske Repræsentant ikke udtalt sig saaledes? Hvorfor kommer han ikke og fortæller os, at Arbejdsløsheden kommer af Striker, af Lock-out'er og af Arbejderorganisationens forfærdede Ledelse. Nei, den nationaløkonomiske Repræsentant har sit Navn for klart til at fremkomme med den Slags Udtalelser. Han søger sine Grunde, mine Herrer, ganske andre Steder; han veed at Grunden til Arbejdsløsheden ikke ligger i Arbejderorganisationen og i Striker. Den findes paa ganske andre Omraader, og selv om de Herrer Grever, Baroner, Professorer, Læsesforer og Kommandører endnu ikke ville erkjende det, saa vil den Dag komme, da man

vil faae Dinene op for, at Striken og Lock-out'en ikke ere Skyld i Arbejdsløsheden. Det er ganske vist sagt, at Arbejdsstandsningen i Jernindustrien, at den Lock-out, som fandt Sted i Jernindustrien, skulde være Skyld i den nuværende Arbejdsløshed, og det er særligt gjort gjældende, at det var Lederne af vort Parti, som havde Skyld i denne Lock-out, men dette er en forkert Opfattelse. Hvis de Herrer mene, hvad de sige, da røbe de et Kjendskab til Forholdene, som jeg synes er temmelig besynderlig, naar de ville tale med. Arbejderne ere ikke selv Skyld i den Lock-out, Fabrikkerne have Skylden. Derfor de kjendte Sagen fra dens ringe Begyndelse, vilde de vide, at det er Fabrikkerne, som have faaet den lavet til, hvad den i Virkeligheden blev. Fordi en enkelt Fabrikants Arbejdere søge at faae Forholdene ordnede paa deres Fabrik og henvende sig til deres Fabrikant om at faae gennemført almindelige, nødvendige Betingelser, Betingelser, som de have paa andre Fabrikker, saa gaa samtlige Fabrikanter i Jernindustrien hen og ville fastslaa lige overfor samtlige Arbejdere, at hvis de ikke træde ud af deres Arbejderorganisation, saa maa de ikke komme paa deres Fabrikker mere. Det dreiede sig om Arbejdernes Medbestemmelsesret i deres egne Forhold. Det er denne, som Fabrikkerne have villet knuse og tilfidsætte. Mine Herrer! det er ikke mere end ret og billigt, at Arbejderne virke for at bibeholde deres Bestemmelsesret i deres egne Anliggender. Det have de stridt for i dette Tilfælde, det stride de for i hvert Tilfælde, og det er nødvendigt, at de gjøre dette. Jeg fremsætter det her for at konstatere, at det paa ingen Maade er Arbejdspartiets Ledere, som ere Skyld i denne Strike. Lederne have ikke en Gang havt Kjendskab dertil, før den var udbrudt. Det blev besluttet af den enkelte Fabrikants Arbejdere selv uden Lederens Medvirken, at de ikke vilde optage Arbejdet igjen, før de fik Indrømmelser paa det af dem forlangte Omraade, som de kunde være tjente med. Først efter den Tid kom det til Lederens Kundskab, og det er da en Selvfølge, at disse have den Pligt, den Opgave at støtte deres egne Folk. Men det skal slaas fast, at det var Fabrikkerne, der forarsagede den store Standsning i Jernindustrien, og ikke Arbejderne. Jeg vil haabe, at det ærede Medlem fra Frederiksberg (Dinesen) vil tro mig; men hvis han vil have bedre Bevis, end jeg er kommen med, skal jeg være villig dertil. — Jeg kan kun til Slutningen meget beklage, at der ikke er blevet Noget ud af denne Sag. Den